

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/198/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223879
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kuchtová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1512223879.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Branislava Krála, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 7C/178/2012-98 a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 14. januára 2015, č. k. 7C/178/2012-122, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 7C/178/2012-98 **p o t v r d z u j e**.

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava V v Bratislave zo dňa 14. januára 2015, č. k. 7C/178/2012-122 **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal uložiť žalovanej povinnosť zaplatiť titulom majetkovej ujmy sumu 175,- eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 553,20 eur, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava V, keďže nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu na zmenu exekútora. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18, § 19 ods. 1, 2, 3, § 25 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, účinného do 31. 12. 2012, § 44, § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z., v znení platnom ku dňu 11. 10. 2006 a vecne tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď v konaní nepreukázal základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Uviedol, že na daný právny vzťah aplikoval primárne zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 07. 2004, a to v znení platnom do 31. 12. 2012, nakoľko k nesprávnemu úradnému postupu a prieťahom v konaní malo dôjsť po účinnosti tohto zákona a súčasne bolo nutné aplikovať tento právny predpis platný v čase vzniku škody. Z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 37Er/8507/2006 súd prvého stupňa zistil, že dňa 25. 1. 2010 žalobca podal postupom podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch, v znení účinnom do 31. 5. 2010, exekučnému súdu (Okresnému súdu Bratislava V) návrh na zmenu exekútora v exekučnom konaní, vedenom na základe poverenia č. 5105025129, vydaného súdnemu exekútorovi I.. V. W. dňa 25. 10. 2006, na vykonanie exekúcie pre vymoženie pohľadávky proti povinnému C. H.B. na základe

exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 2356/06 zo dňa 4. 7. 2006, podľa ktorého bol povinný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 12.900,- SK spolu s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne zo sumy 12.600,- SK od 2. 2. 2006, ako aj trovy konania vo výške 4.102,- SK. Exekučný súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora vyhovel a uznesením zo dňa 19. 11. 2010 č. k. 37Er/8045/2006-15 vykonaním exekúcie poveril N.. M. Y.. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 12. 2010. Súd prvého stupňa mal preukázanú existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Bratislava V v predmetnom exekučnom konaní, ku ktorému došlo tým, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol exekučný súd v primeranej lehote. Následne ale ani z návrhu, ani inými listinnými dôkazmi žalobca nepreukázal (ani nepreukazoval) vznik materiálnej škody, keď sa obmedzil len na všeobecné tvrdenie v návrhu, a náhradu škody uplatňoval ako administratívne náklady, ktorých vyčíslenie vychádza z účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy, pričom sa jednalo o veci, v ktorých bolo vydané platné poverenie súdnemu exekútorovi na vymoženie pohľadávky, exekúcia prebiehala u povereného exekútora niekoľko rokov a ako sám žalobca v iných žalobách o náhradu škody uviedol, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by pretransformované do podoby trov exekúcie. V exekučnom spise súd prvého stupňa nezistil úradným záznamom zapísané osobné zisťovanie stavu konania na súde zo strany žalobcu, žiadosť o poskytnutie informácie o stave konania prostredníctvom elektronických prostriedkov a sťažnosti adresované predsedovi súdu boli písomne podané na väčší počet konaní až v marci 2012. Poukázal na to, že okrem náhrady škody, tak ako ju upravuje Občiansky zákonník, neobsahuje zákon č. 514/2003 Z. z. v znení do 31. 12. 2012, ani žiadny iný právny predpis, žiadny zvláštny spôsob odškodnenia za prípadný nesprávny úradný postup, spočívajúci v neodôvodnených prietahoch konania a ani iný platný predpis právneho poriadku SR nezakladá možnosť odškodnenia, ktoré by nezávisle na majetkovom stave poškodeného a bez ohľadu na majetkovú ujmu stanovil určitú satisfakciu, ak bolo preukázané porušenie práva na prejednanie veci v primeranej v lehote podľa článku 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uviedol, že každý z účastníkov konania nesie dôkazné bremeno o svojich tvrdeniach, a preto žalobca bol povinný hodnoverne preukázať tvrdenia uvedené v žalobe, inak mu nebolo možné uplatnený nárok priznať. Žalobca existenciu podmienok pre úspešné uplatnenie svojho nároku nepreukázal, konkrétne nepreukázal vznik škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom. Žalobcovi mala škoda vzniknúť v príčinnej súvislosti s tým, že súd nerozhodol o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote (napokon v danom prípade zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora stanovená nebola), avšak žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal skutočnosť, že by pôvodný exekútor objektívne nemohol, do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného/žalobcu, pokračovať vo vymáhaní pohľadávky (napr. rozhodnutie o pozastavení výkonu činnosti exekútora). Z týchto dôvodov súd prvého stupňa žalobu zamietol. Súd prvého stupňa sa nestotožnil s námietkou žalovanej o premlčaní žalovaného práva. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p., v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvého stupňa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhladol dôvody na vylúčenie

sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012-24. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). V dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré neprípúšťali odklad. Uviedol, že meritórne rozhodnutie vo veci prvostupňovým súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvého stupňa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvého stupňa, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvostupňový súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvostupňový súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvého stupňa vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Ku skutočnosti, že sa žalovaná k žalobe nevyjadrila napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvostupňový súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať žalobcom tvrdý skutkový stav, avšak súd prvého stupňa bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Namietol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvého stupňa jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu, že žalobcovi majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla, a preto je v tejto časti prvostupňový rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitráry zrušiť. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil povinný (dlžník) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvého stupňa prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offa, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu,

že mieni vo veci rozhodnúť. Uviedol, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvého stupňa k záveru, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prietrahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejednanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvostupňového súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi, a preto rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvostupňovému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére žalobcu nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01. 06. 2014, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 29. 06. 2015 podľa § 211 ods. 2, v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadрила žalovaná, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku

bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvého stupňa, ktorý vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvého stupňa v danej právnej veci nariadil pojednávanie na deň 27. 11. 2014, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil (predvolanie doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 24. 10. 2014) a na ktorom konštatoval nedôvodnosť návrhu žalobcu na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia neustrannosti súdu a sudcu z dôvodu, že právny zástupca žalobcu celé podanie realizoval formou e-mailu, ktoré do troch dní nedoplnil.

Odvolací súd v tejto súvislosti súčasne poznamenáva, že žalobca v obdobných skutkových veciach spravidla vždy žiada o zrušenie pojednávania práve z dôvodu podanej ústavnej sťažnosti voči rozhodnutiam odvolacích súdov, ktorými neboli vylúčení sudcovia z prejednávania veci. Tieto však Ústavný súd SR odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie (viď napr. uznesenie I. ÚS 416/2013, II. ÚS 82/2014, III. ÚS 295/2013 a ďalšie). Aj v danej veci bola ústavná sťažnosť žalobcu smerujúca voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11NcC/114/2012-15 zo dňa 22. 10. 2012 odmietnutá Ústavným súdom SR uznesením sp. zn. III. ÚS 424/2013-11 zo dňa 10. 09. 2013, teda žalobca už v čase doručenia predvolania na pojednávanie mal vedomosť o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá a teda dôvod, pre ktorý žiadal odročenie pojednávania nebol daný.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako účastníkovi konania bola súdom prvého stupňa daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a ani nepožiadal z dôležitého (existujúceho) dôvodu o jeho odročenie, svoju neprítomnosť ani neospravedlnil, správne postupoval súd prvého stupňa, keď vec v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj vo veci napadnutým rozsudkom rozhodol.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 22. októbra 2012, č. k. 11NcC/114/2012-15 rozhodol tak, že sudkyňa Okresného súdu Bratislava V, N. J. Š., nie je z pojednávania a rozhodovania tejto veci vylúčená s tým, že odvolaciemu súdu je už z jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti známe, že Ústavný súd Slovenskej republiky ústavné sťažnosti žalobcu v skutkovo a právne totožných veciach pre nedostatok svojej právomoci odmieta (napr. v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 92/2013, I. ÚS 293/2013, I. ÚS 355/2013, I. ÚS 264/2013,

II. ÚS 392/2012, II. ÚS 460/2013, IV. ÚS 345/2013, IV. ÚS 346/2013, IV. ÚS 360/2013, IV. ÚS 518/2013 a ďalších), pričom z odôvodnenia uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že argumentácia žalobcu ako sťažovateľa v podaných sťažnostiach je totožná s jeho argumentáciou použitou v stovkách sťažnostiach, ktorými sa Ústavný súd už zaoberal a v ktorých žalobca (sťažovateľ) atakoval právne závery všeobecných súdov rozhodujúcich o námietkach zaujatosti vznesených žalobcom v prvostupňových konaniach, s poukazom na skutočnosť, že žalobcovi sú dôvody odmietnutia jeho sťažností v obdobných prípadoch, ako i ustálený právny názor Ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí, známe. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach zároveň uviedol, že Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak čl. 127 ods. 1 Ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup vylučuje princíp subsidiarity právomoci Ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy a § 53 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v znení neskorších predpisov. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje "iný súd," a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa/žalobcu. Ako už bolo uvedené, aj sťažnosť žalobcu smerujúca voči uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11NcC/114/2012-15 zo dňa 22. 10. 2012 bola odmietnutá Ústavným súdom SR uznesením sp. zn. III. ÚS 424/2013-11 zo dňa 10. 09. 2013.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplývajú konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, nakoľko súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že žalobca dôkazné bremeno v konaní neunesol a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátu a vznikom škody na jeho strane nepreukázal a preto dokazovanie výšky škody je právne irelevantné.

Nebolo možné sa stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že nakoľko sa žalovaná k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadrila, bolo povinnosťou prvostupňového súdu vo veci rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keďže aj uvedená argumentácia žalobcu svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 30. 10. 2013 (viď č. I. 50 spisu) prevzal právny zástupca žalobcu vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 25. 09. 2013 žalovaný doručil prvostupňovému súdu.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované, a preto je námietka žalobcu, týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku, absolútne neopodstatnená.

Súd prvého stupňa zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovanej podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. a s § 151 ods. 1 O. s. p. tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní

právo na náhradu trov nepriznal, nakoľko návrh na ich priznanie nepodal a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť v lehote troch dní súdny poplatok za odvolanie v sume 20,- eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne položkou 7a Sadzobníka súdnych poplatkov Zákona o súdnych poplatkoch.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť uznesenia a to žiadne dôvody, skutkové a právne, ktoré súd prvého stupňa k jeho vydanie viedli a navrhol, aby súd prvého stupňa napadnuté uznesenie podľa § 210a O. s. p. zrušil a v prípade, ak daný postup nevyužije, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil bez náhrady. Uviedol, že prvostupňový súd mu uložil napadnutým uznesením povinnosť zaplatiť za podané odvolanie sumu 20,- eur podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, avšak podľa danej položky sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, a preto ďalšie úkony vo veci samej, t. j. odvolanie, dovolanie a pod. spoplatneniu nepodliehajú, tak ako je to pri položke 1 Sadzobníka, a preto súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdному poplatku. Poukázal na skutočnosť, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, a preto uložená povinnosť napadnutým uznesením predstavuje zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko použitie analógie legis v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 ústavy, je vylúčené. Uviedol, že jeho právny záver je v súlade s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 3. 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, z ktorého vyplýva, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v prílohe zákona č. 71/1992 Zb., sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Podľa čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, a ak zákon o súdnych poplatkoch ukladá poplatkové povinnosti, musia byť tieto povinnosti stanovené jasne a jednoznačne. Pokiaľ tomu tak nie je, zodpovedá ústavne konformnému výkladu zákona o súdnych poplatkoch záver rešpektujúci zásadu „v pochybnostiach v prospech poplatníka.“ Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého v čl. II bod 3 sa žaloby budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov s tým, že z pozmeňovacích návrhov poslancov Z. I., B. H., S. S. Z. W. Y. vyplýva, že v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhuje zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa čiastočne zohľadňuje účel vládného návrhu zákona (opatrenia na strane príjmovej časti štátneho rozpočtu) a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístup k spravodlivosti v týchto veciach, nakoľko sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby, ale ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. V dôvodoch svojho odvolania žalobca ďalej uviedol, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb., z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa poplatky vyberajú podľa predpisov účinných do tohto dátumu, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 a nakoľko žalobu podal pred 01. 10. 2012, je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012, kedy podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/, je konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa § 2 ods. 4 veta prvá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou.

Podľa § 6 ods. 2 veta prvá a druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Návrhy (odvolania, dovolania) sa spoplatňujú ku dňu ich podania a podľa Sadzobníka súdnych poplatkov, účinného ku dňu podania návrhu.

Podľa položky 1 bod 3 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení, poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z Registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona. Poplatky sa vyberajú aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov v znení zmien a doplnkov; ďalej len zákon). Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný (§ 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4 zákona). Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ, dovolateľ (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona). Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v dovolacom konaní vo veci samej (§ 6 ods. 2 veta prvá, druhá zákona). Poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti. Ostatné poplatky sú splatné do troch dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa uložila povinnosť zaplatiť poplatok, alebo ktorým sa schválil zmier (§ 8 ods. 1, 4 zákona). Z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona bolo vypustené písm. c/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) s účinnosťou od 01. 01. 2006 zákonom č. 621/2005 Z. z. S účinnosťou od 01. 07. 2007 bolo zákonom č. 273/2007 Z. z. do § 4 ods. 1 zákona vsunuté písm. k/ (od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom), ktoré bolo (písm. k/) z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona vypustené zákonom č. 286/2012 Z. z., s účinnosťou od 01. 10. 2012. Z dôvodovej správy k zákonu č. 286/2012 Z. z. vyplýva, že sa týmto opatrením reaguje na nárast právne neopodstatnených žalôb o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na súdoch, v ktorých sú predmetom sporu istiny v sumách nezriedka presahujúcich milióny eur bez toho, aby nároky žalobcov mali oporu v zákone. Oslobodenie od súdneho poplatku v súdnom konaní o náhradu škody má pre súdy v konečnom dôsledku za následok výrazný zárasť sporovej agendy, keďže v štádiu predbežného prerokovania nároku v konaní pred ústredným orgánom štátnej správy nie je možné nárokom žiadateľov z dôvodu právnej neopodstatnenosti vyhovieť s tým, že pokiaľ sa v súdnom konaní preukáže nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, prípadne jeho nesprávny úradný postup a štát bude zaviazaný na náhradu škody, úspešnému žalobcovi v rámci náhrady trov konania súd prizná i náhradu trov na zaplatenom súdnom poplatku. Žaloby sa budú spoplatňovať podľa položky č. 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov v znení zmien a doplnkov (ďalej len sadzobník) a upravuje spôsob výpočtu súdneho poplatku z

návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba. Podľa prvej vety bodu 3 poznámky k položke č. I sadzobníka poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej (v dôsledku zmeny zákona č. 71/1992 Zb. uskutočnenej zákonom č. 465/2008 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2009). Za podanie návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je určená osobitná sadzba, v sume 20,- eur (položka č. 7a sadzobníka; od 01. 10. 2012). Z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012 (§ 18ca zákona).

V ustanovení § 1 ods. I zákona č. 71/1992 Zb. je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, ako správne uviedol aj žalobca v podanom odvolaní. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vylúčené. Poplatok za návrh, odvolanie, dovolanie možno vyrubiť len tomu, koho zákon č. 71/1992 Zb. za poplatníka výslovne (jednoznačne) označuje, resp. komu poplatkovú povinnosť za návrh, odvolanie, dovolanie explicitne ukladá (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 11. 2010, č. k. IV. ÚS 387/2010-38).

V posudzovanej veci sa žalobca žalobou podanou na súd prvého stupňa dňa 27. 09. 2012 domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z., a dňa 12. decembra 2014 podal odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 7C/178/2012-98.

Od 01. 10. 2012 súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nepožíva vecné oslobodenie od súdnych poplatkov, a preto pokiaľ aj žalobca podal návrh na začatie konania pred dňom 01. 10. 2012, jeho časť, odvolacie konanie, bolo nepochybne začaté po 01. 10. 2012.

Z vyššie uvedeného výkladu jednoznačne vyplýva, že zákonodarca rozlišuje medzi návrhom na začatie konania, odvolaním, dovolaním a vysvetlí, že v prípade, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní.

V posudzovanej veci bolo odvolacie konanie začaté po 01. 10. 2012, a preto žalobcovi vznikla povinnosť zaplatiť poplatok za podané odvolanie podľa zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase podania odvolania; výška poplatku za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa je v rovnakej sadzbe ako poplatok z návrhu na začatie konania (po 01. 10. 2012), pričom za irelevantnú je potrebné považovať skutočnosť, že v sadzobníku nie je uvedená povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa vydaného v konaní o náhradu škody, náhradu nemajetkovej ujmy, podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko úplne iná situácia by bola v prípade, ak by naďalej, aj po 01. 10. 2012, sa na konanie o náhradu škody, nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. vzťahovalo vecné oslobodenie od súdnych poplatkov.

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol vecne a právne správne, keď odvolateľovi (žalobcovi) vyrubil súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 27. novembra 2014, č. k. 7C/178/2012-98 s tým, že prvostupňové uznesenie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 167 ods. I, § 169 ods. I O. s. p., a zároveň je z neho zrejмый nezameniteľný a nespochybniteľný dôvod vyrubenia súdneho poplatku, jeho výška, čas, spôsob, ako i platobné miesto pre splnenie poplatkovej povinnosti.

Odvolací súd v otázke vzťahu medzi právom na prístup k súdu a povinnosťou zaplatiť súdny poplatok odkazuje na právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva vyslovený v rozsudku zo dňa 19. 06. 2001, č. sťažnosti 28249/95, vo veci Kreuz proti Poľsku (odseky 59, 60), podľa ktorého Európsky súd pre ľudské práva nikdy nevyhlásil možnosť, že záujmy riadneho chodu justície môžu odôvodňovať zavedenie

finančného obmedzenia na prístup jednotlivca k súdu. V tej súvislosti Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že požiadavku zaplatiť súdny poplatok v súdnom konaní nemožno pokladať za obmedzenie práva účastníka na prístup k súdu, ktoré je nezlučiteľné per se s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca vo svojom odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. 3. 2007, sp. zn. 4Cdo/39/2007, ktorý sa však vzťahuje na iný skutkový základ (keďže samotné exekučné konanie spoplatnené nebolo, nemohlo byť v rámci neho spoplatnené ani odvolacie konanie), s tým, že citáciu jeho odôvodnenia žalobca vytrhol z kontextu bez viazanosti na rozhodujúce právne skutočnosti.

Odvolací súd zo všetkých vyššie uvedených dôvodov napadnuté uznesenie, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť za podané odvolanie súdny poplatok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.